

Příběh o klukovi a jeho bratrovi, který potřeboval krev

Jmenuji se Tomáš a když mi bylo deset, můj mladší bráška David se na procházce v přírodě vážně zranil. Zakopl a spadl. To by samo o sobě nebylo tak strašné, ale na zemi ležely střepy z rozbité láhve. David si o ně nehezky pořezal ruce.

Byli jsme zrovna uprostřed lesa, museli jsme ho odnést k nejbližší cestě, aby se k nám mohla dostat sanitka. Mezitím mamka zavolala záchranku. Bohužel než přijela sanitka a dostali jsme se do nemocnice, přišel David o hodně krve. David proto musel zůstat v nemocnici a potřeboval někoho, kdo by mu daroval krev. Problém byl v tom, že nikdo z naší rodiny mu krev darovat nemohl, protože má vzácný typ krve. Krev museli dovézt až ze vzdálené nemocnice. Šlo o život. Každou minutu se šance na přežití snižovaly. Naštěstí krev dovezli včas a zachránili bratrovi život.

I když byl David z nejhoršího venku, musel ještě dlouho zůstat v nemocnici, aby se zcela uzdravil. Doma bylo bez bratra smutno. Máma často plakala a já si neměl s kým hrát a povídat.

Několikrát do týdne jsem ho chodil navštěvovat do nemocnice. Vždy, když jsem vešel do jeho pokoje a viděl jsem, jak do něj vede spoustu hadiček a jak je bledý, bylo mi ho moc líto. Po nějaké době se David mohl vrátit domů a bylo zase veselo.

Tato událost ve mně zůstala a když mi bylo 18 let, dlouho jsem neváhal a stal jsem se dárce krve. Od té doby chodím pravidelně do nemocnice darovat krev. Na transfuzním oddělení strávím přibližně hodinu. Samotný odběr trvá jen asi 10 minut. Vůbec to nebolí a vědomí, že pomáhám lidem, ve mně zanechává krásný pocit.

O tento příběh jsem se s vámi podělil, abych vás motivoval k dárcovství krve. Darujte krev a zachráníte život.